

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně senátu JUDr. Věry Šimůnkové a soudců Mgr. Ing. Petra Šuránka a Mgr. Jana Čížka ve věci

žalobkyně: **A. t. & p. s. r. o.**
sídlem X
zastoupen advokátem Mgr. Martinem Lebedou, Ph.D.
sídlem Koželská 205, 584 01 Ledec nad Sázavou

proti
žalovanému: **Ministerstvo práce a sociálních věcí**
sídlem Na Poříčním právu 376/1, 128 01 Praha 2

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 15. 11. 2018, č. j. MPSV-2018/178042-421/1,

takto:

- I. Rozhodnutí žalovaného ze dne 15. 11. 2018, č. j. MPSV-2018/178042-421/1, se zrušuje a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žalovaný je povinen zaplatit žalobkyni náhradu nákladů řízení ve výši 13 200 Kč do třiceti dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám jejího zástupce Mgr. Martina Lebedy, Ph.D.

Odůvodnění:

1. Žalobkyně se žalobou podle části třetí, hlavy druhé, dílu prvního zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), doručenou soudu dne

Shodu s prvopisem potvrzuje: B. M.

15. 1. 2019, domáhá zrušení rozhodnutí ze dne 15. 11. 2018, č. j. MPSV-2018/178042-421/1 (dále jen „napadené rozhodnutí“), jímž žalovaný zamítl odvolání žalobkyně a potvrdil rozhodnutí Úřadu práce ČR – krajské pobočky v P. (dále jen „úřad práce“) ze dne 14. 8. 2018, č. j. PYAT 14/2018 (dále jen „prvostupňové rozhodnutí“), kterým žalobkyni nebyl podle § 78 odst. 8 písm. b) a e) zákona č. 435/2004 Sb., o zaměstnanosti, ve znění účinném do 31. 12. 2017 (dále jen „zákon o zaměstnanosti“) poskytnut příspěvek na podporu zaměstnávání osob se zdravotním postižením na chráněném pracovním místě (dále též jen „příspěvek“) za 4. čtvrtletí roku 2017.
2. Žalobkyně namítá, že žalovaný napadené rozhodnutí opřel o nesprávný právní závěr spočívající v tom, že pracovní smlouva, kterou žalobkyně uzavřela dne 14. 9. 2017 se svým jediným jednatelem J. F., narozeným X, jako zaměstnancem, podepsaná většinovou společnicí žalobkyně Ing. L. D. na základě plné moci ze dne 1. 9. 2017 udělené jí jednatelem J. F. je absolutně neplatná. Odkázala na ustanovení § 13 zákona č. 90/2012 Sb., o obchodních korporacích (dále jen „zákon o obchodních korporacích“), které upravuje střet zájmů v jednočlenné společnosti prostřednictvím povinnosti úředně ověřeného podpisu. V daném případě byl jednatel kontrolován společnicí, jelikož k podpisu předmětné pracovní smlouvy udělila pokyn valná hromada a za tímto účelem byla většinové společnici Ing. L. D. udělena plná moc, a proto ke konfliktu zájmů nedošlo. Poukázala na nové pojetí neplatnosti právních jednání, daném tím, že zákon č. 89/2012 Sb., občanský zákoník, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „o. z.“) a zákon č. 262/2006 Sb., zákoník práce, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákoník práce“) jsou postaveny na principu relativní neplatnosti, takže na právní jednání je dle § 574 o. z. třeba hledět spíše jako na platné, než jako na neplatné. V souladu s rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 1. 2016, č. j. 4 Ads 246/2015-37, je nutné, vzhledem k tomu, že se ani jeden z účastníků nedovolal neplatnosti předmětné pracovní smlouvy, na ni hledět jako na platnou. Dle rozsudku Nejvyššího soudu ze dne 22. 11. 2011, sp. zn. 21 Cdo 3061/2010, a rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 1. 2019, č. j. 10 Ads 284/2017-42, je nutné posuzovat střet zájmů mezi společností jako zaměstnavatelem a statutárním orgánem jako zaměstnancem individuálně, v opačném případě by nebylo možné takovou smlouvu ve společnostech s jednočlennými či kolektivními statutárními orgány uzavřít nikdy, přestože to může být pro společnost výhodné. S ohledem na shora uvedené skutečnosti ke střetu zájmů nedošlo a právní jednání je platné.
3. Žalobkyně nesouhlasí ani s tím, že v právním vztahu mezi žalobkyní a J. F. absentují prvky závislé práce. J. F. vykonával odbornou pozici projektového manažera, který odpovídal za včasné a řádné zpracování žádostí o dotace a práci v rámci jednotlivých projektů. Tato pozice se nekryje s výkonem funkce jednatele, podmínky pracovní smlouvy včetně mzdových nákladů byly standardní. Absence prvku nadřízenosti a podřízenosti není relevantní, neboť pan F. fakticky odpovídal za splnění úkolů samotné společnosti.
4. Žalovaný ve vyjádření k žalobě odkázal na dva samostatné důvody uvedené v napadeném rozhodnutí, pro něž žalobkyni předmětný příspěvek nepřiznal. Prvním důvodem je absolutní neplatnost předmětné pracovní smlouvy, jejíž příčinou je skutečnost, že na obou stranách vystupuje fakticky jediná fyzická osoba, J. F.. Statutární orgán je s ohledem na judikaturu Nejvyššího soudu a Nejvyššího správního soudu uvedenou v napadeném rozhodnutí při uzavírání pracovní smlouvy vždy ve střetu s právnickou osobou, kterou zastupuje. Žalovaný si je vědom posunu judikatury způsobeném rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 1. 2019, č. j. 10 Ads 284/2017-42. Pokud by soud shledal, že je

předmětná pracovní smlouva platná, není možné příspěvek přiznat z druhého důvodu, jímž je skutečnost, že právní vztah žalobkyně a J. F. nelze, s ohledem na absenci zákonných znaků závislé práce definovaných v ustanovení § 2 odst. 1 zákoníku práce, pokládat za pracovněprávní. Konkrétně nebyl naplněn znak nadřízenosti zaměstnavatele a podřízenosti zaměstnance. J. F. byl vzhledem k tomu, že je jediným jednatelem žalobkyně, vůči sobě nadřízeným i podřízeným. Skutečnost, že Ing. D. jako většinový společník může J. F. z funkce jednatele odvolat, není relevantní. Vztah společníků a statutárního orgánu je vztahem obchodněprávním, který nemůže nahrazovat chybějící znak závislé práce.

5. Soud ze správního spisu zjistil, že dne 22. 1. 2018 žalobkyně podala na předepsaném formuláři žádost o příspěvek na podporu zaměstnávání osob se zdravotním postižením na chráněném pracovním místě, a to za 4. čtvrtletí roku 2017 za jednoho zaměstnance, přičemž žádala o příspěvek dle § 78 odst. 2 zákona o zaměstnanosti ve výši 19 000 Kč a zvýšení příspěvku dle § 78 odst. 3 zákona o zaměstnanosti ve výši 2 160 Kč, celkem 21 160 Kč. K předmětné žádosti žalobkyně přiložila jmenný seznam zaměstnanců, kteří jsou osobami se zdravotním postižením na chráněných pracovních místech a na něž zaměstnavatel uplatňuje zvýšení příspěvku, dle nichž žalobkyně takto zaměstnává jediného zaměstnance J. F., a to od 1. 11. 2017. Dále předložila výpočet průměrného přepočteného počtu zaměstnanců, dle něž představoval J. F. jako jediný zaměstnanec a osoba se zdravotním postižením 100 % všech zaměstnanců žalobkyně. K žádosti dále přiložila rozhodnutí České správy sociálního zabezpečení ze dne 9. 3. 2015, jímž byla J. F. zvýšena výše invalidního důchodu pro invaliditu prvního stupně na invalidní důchod pro invaliditu druhého stupně, potvrzení MUDr. O. O. ze dne 8. 9. 2017 o způsobilosti k výkonu práce projektového manažera, a pracovní smlouvu. Pracovní smlouvou ze dne 14. 9. 2017 uzavřel zaměstnanec J. F. se žalobkyní jako zaměstnavatelem s účinností od 1. 11. 2017 pracovní poměr na dobu neurčitou. Podle článku 2 předmětné smlouvy měl J. F. zastávat pozici projektového manažera. Předmětná pracovní smlouva obsahovala standardní ustanovení pracovních smluv, nevymezovala však konkrétní pracovní náplň J. F.. Na straně zaměstnavatele ji na základě plné moci ze dne 1. 9. 2017 udělené jednatelem žalobkyně J. F. podepsala spolek Ing. L. D.. Dle potvrzení Finančního úřadu pro Středočeský kraj, Celního úřadu pro Středočeský kraj, Okresní správy sociálního zabezpečení Praha-východ a Všeobecné zdravotní pojišťovny České republiky neměla žalobkyně evidovány žádné nedoplatky.
6. Dne 1. 3. 2018 bylo ve věci vydáno prvostupňové rozhodnutí úřadu práce, č. j. PYA-T-14/2018, jímž bylo rozhodnuto o neposkytnutí příspěvku na podporu zaměstnávání osob se zdravotním postižením na chráněném pracovním místě za 4. čtvrtletí 2017 s odůvodněním, že nebyly splněny podmínky dle § 78 odst. 1 zákona o zaměstnanosti, neboť právní jednání směřující ke vzniku pracovněprávního poměru učinila na straně zaměstnance i zaměstnavatele totožná osoba. Uvedené rozhodnutí bylo následně k odvolání žalobkyně rozhodnutím žalovaného ze dne 19. 7. 2018, č. j. MPSV-2018/61607-421/1, zrušeno a věc vrácena správnímu orgánu I. stupně k novému projednání. Důvodem zrušení a vrácení věci bylo nedostatečné odůvodnění závěru o nesplnění podmínek pro přiznání příspěvku.
7. Dne 14. 8. 2018 vydal úřad práce pod č. j. PYA-T-14/2018 nové rozhodnutí, jímž rozhodl o neposkytnutí předmětného příspěvku. V odůvodnění uvedl, že pracovní smlouva uzavřená mezi žalobkyní a J. F. je neplatná a J. F. se zaměstnancem nestal, neboť není možné, aby pracovní smlouvu, právní jednání, u něž existuje z povahy věci rozdílnost

zájmů obou smluvních stran, podepsala jedna a tatáž osoba. Právní jednání týkající se vzniku, změny nebo zániku pracovněprávních vztahů, u nichž vystupuje na obou stranách totožná osoba, ze své podstaty vylučují dodržování zásad pracovněprávních vztahů. V případě, že jednatel někomu udělí plnou moc, jedná zmocněnec, jako by jednal zmocnitel sám. V rozhodnutí odkázal na rozsudky Nejvyššího soudu ze dne 17. 11. 1998, sp. zn. 21 Cdo 11/1998, ze dne 4. 11. 2009, sp. zn. 21 Cdo 2708/2008, a ze dne 24. 4. 2007, sp. zn. 29 Odo 1082/2005.

8. Proti uvedenému rozhodnutí podala žalobkyně odvolání, v němž poukázala na změnu právní úpravy a v této souvislosti na překonanou judikaturu Nejvyššího soudu, která je obsažena v uvedeném rozhodnutí. Zákoník práce je nyní vystavěn na principu relativní neplatnosti právních jednání, nikoliv neplatnosti absolutní, na níž byla založena předchozí právní úprava. Předmětné právní jednání je proto platné a učinila jej společnost v zastoupení a J. F. jako fyzická osoba.
9. Žalobou napadeným rozhodnutím bylo odvolání žalobkyně zamítnuto a rozhodnutí úřadu práce ze dne 14. 8. 2018, č. j. PYA-T-14/2018 potvrzeno. V odůvodnění bylo uvedeno, že úřad práce postupoval podle platných právních předpisů a judikatury. Dle judikatury Nejvyššího soudu a Nejvyššího správního soudu nemůže jedna osoba jednající za obě strany uzavřít pracovní smlouvu, pokud je obsah pracovněprávního vztahu shodný s obsahem činnosti jednatele společnosti a rovněž ne v případě, že je jediným statutárním orgánem společnosti, a to s ohledem na rozdílnost zájmů zaměstnavatele a zaměstnance, kteří objektivně chtějí sjednat pracovní smlouvu pro sebe co nejvýhodnější. Takové právní jednání zaměstnance a zaměstnavatele je tak bez dalšího absolutně neplatné pro rozpor se zákonem, neboť smysl a účel zákona vyžaduje, aby takové právní jednání bylo pro rozdílnost zájmů zaměstnance a zaměstnavatele zakázáno. Výplata prostředků ze státního rozpočtu na základě nezákonného jednání pak zjevně narušuje veřejný pořádek. Nemožnost uzavřít pracovní smlouvu pro rozpor zájmů nelze obejít pouhým udělením plné moci jiné osobě. Vzhledem k tomu, že pracovní smlouva nebyla platně uzavřena, nestal se J. F. zaměstnancem žalobkyně a na jinou osobu žalobkyně příspěvek nepožadovala, proto nebyla splněna podmínka dle § 78 odst. 1 zákona o zaměstnanosti, spočívající v zaměstnávání více než 50 % osob se zdravotním postižením z celkového počtu zaměstnanců, a úřad práce správně příspěvek žalobkyni neposkytl. I v případě, že by sporná pracovní smlouva nebyla absolutně neplatná, nebylo by možné příspěvek přiznat. Důvodem je to, že daný právní vztah není vztahem pracovněprávním, když nenaplnňuje znaky závislé práce, konkrétně znak nadřízenosti zaměstnavatele a podřízenosti zaměstnance. Tyto role by v daném případě byly spojeny v jedné osobě.
10. Soud poté, co ověřil, že žaloba byla podána včas, že je věcně i místně příslušným soudem a že napadené rozhodnutí je rozhodnutím ve smyslu § 65 s. ř. s., přezkoumal napadené rozhodnutí v žalobou vymezeném rozsahu. Dospěl přitom k závěru, že žaloba je důvodná.
11. Soud přitom o žalobě rozhodoval podle § 51 odst. 1 s. ř. s. bez nařízení jednání, neboť v reakci na výzvu soudu spojenou s odpovídajícím poučením účastníci řízení nesdělili, že ve věci požadují nařídit jednání.
12. Podle § 78 odst. 1 zákona o zaměstnanosti se zaměstnavateli zaměstnávajícímu na chráněných pracovních místech (§ 75) více než 50 % osob se zdravotním postižením z celkového počtu svých zaměstnanců poskytuje příspěvek na podporu zaměstnávání

těchto osob formou částečné úhrady vynaložených prostředků na mzdy nebo platy a dalších nákladů.

13. Podle § 78 odst. 3 zákona o zaměstnanosti může zaměstnavatel v žádosti o příspěvek uplatnit nárok na zvýšení příspěvku o částku odpovídající dalším nákladům vynaloženým zaměstnavatelem na zaměstnávání osob se zdravotním postižením v kalendářním čtvrtletí, za které o příspěvek žádá, nejvýše však o 2 700 Kč měsíčně na jednoho zaměstnance, který je osobou se zdravotním postižením podle § 67 odst. 2 písm. a) nebo b).
14. Podle § 78 odst. 8 písm. b) zákona o zaměstnanosti vydá krajská pobočka Úřadu práce rozhodnutí o neposkytnutí příspěvku, pokud nejsou splněny podmínky uvedené v písmenu a). Podle § 78 odst. 8 písm. a) uvedeného zákona se jedná o podmínky pro poskytnutí příspěvku obsažené v odstavcích 1 až 4. Podle § 78 odst. 8 písm. e) zákona o zaměstnanosti vydá krajská pobočka Úřadu práce rozhodnutí o neposkytnutí zvýšení příspěvku podle odstavce 3 nebo jeho části v případě, že další náklady nebudou prokazatelně souviset se zaměstnáváním osob se zdravotním postižením.
15. Argumentace žalovaného v napadeném rozhodnutí není zcela správná. Pracovní smlouvy uzavřené mezi obchodní společnostmi jako zaměstnavatelem a statutárním orgánem jako zaměstnancem v situaci, kdy na obou stranách vystupuje totožná osoba, nejsou automaticky neplatné z důvodu střetu zájmů. Správní orgán musí v každém jednotlivém případě zkoumat, zda při právním jednání nedochází ke střetu zájmů mezi obchodní společnostmi jako zaměstnavatelem na straně jedné a jejím statutárním orgánem jako zaměstnancem na straně druhé (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 1. 2019, č. j. 10 Ads 284/2017-42, publikovaný ve Sbírce rozhodnutí NSS pod č. 3858/2019), použitelný i pro ve věci aplikovanou právní úpravu.
16. Hlediskem pro posouzení platnosti pracovněprávní smlouvy, resp. existence pracovněprávního poměru, neboť podstatná není platnost smluvního ujednání, ale povaha uzavřeného smluvního vztahu, je určení, zda je obsah pracovněprávního poměru shodný s obsahem činnosti jednatele společnosti. Podle § 195 odst. 1 zákona o obchodních korporacích přísluší jednateři obchodní vedení společnosti. Pokud by se obsah předpokládané pracovní činnosti jednatele jako zaměstnance zcela překrýval s obchodním vedením společnosti, k němuž je jednatel povolán z titulu člena statutárního orgánu, nemůže se jednat o výkon závislé práce a takový vztah není vztahem pracovněprávním (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 2. 5. 2019, č. j. 7 Ads 45/2018-27).
17. V posuzovaném případě dospěl žalovaný k závěru, že pracovněprávní vztah mezi žalobkyní a jednatelem nemohl objektivně v žádném případě vzniknout, aniž by se zabýval konkrétními okolnostmi rozhodovaného případu, tj. tím, jaká pracovní činnost měla být náplní pozice projektového manažera uvedené v pracovní smlouvě. V souladu s tímto závěrem proto v odůvodnění napadeného rozhodnutí absentuje výklad, jímž by byla řešena shora uvedená otázka. Soud tedy přisvědčil námitce žalobkyně, spočívající v nesprávném závěru o platnosti předmětné pracovní smlouvy, a vzhledem k uvedenému žalobě vyhověl a rozhodnutí žalovaného podle § 76 odst. 1 písm. b) s. ř. s. zrušil, neboť skutkový stav vyžaduje zásadní doplnění.
18. V dalším řízení bude na žalovaném, aby zjistil, jaká pracovní činnost měla být náplní pozice projektového manažera. Zjištěné skutečnosti pak posoudí z hlediska toho, zda a v jaké míře se překrývají s obsahem činnosti jednatele společnosti spočívající v obchodním vedení společnosti, či nikoliv. Současně nepřehlédne, že zákonná definice pojmu obchodní

vedení společnosti neexistuje, ustálená praxe však pod tento pojem zahrnuje organizaci a řízení obchodního závodu, který náleží korporaci, řízení zaměstnanců a rozhodování o provozních záležitostech, jako je např. zásobování, odbyt, reklama a vedení účetnictví. Jedná se tedy o řešení organizačních a pracovněprávních záležitostí (srov. Alexander Juraj, Arabasz Jindřich a kolektiv. Zákon o obchodních korporacích: Komentář. Wolters Kluwer. Praha, 2014. komentář k § 195; usnesení Ústavního soudu ze dne 16. 4. 2019, sp. zn. III. ÚS 887/19). Uvedeným právním názorem je žalovaný podle § 78 odst. 5 s. ř. s. vázán.

19. Pokud jde o žalovaným namítanou absenci vztahu nadřízenosti a podřízenosti, soud uvádí, že dle jeho názoru byl vztah nadřízenosti a podřízenosti byl v dané věci splněn (při změně osoby jednatele by byl zjevně dán), jen dočasně splynul v důsledku souběžného výkonu zaměstnání a jednatelství toutéž osobou. To přirozeně ovšem platí jen pro ten případ a v tom rozsahu, v němž v dalším řízení bude zjištěno, že odměna na základě pracovní smlouvy se vztahovala na činnost nespádající do rámce jednatelského oprávnění. V opačném případě by se jednalo o akt zneužití práva, na nějž Nejvyšší správní soud opakovaně v dané souvislosti poukázal v rozsudcích ze dne 17. 1. 2019, č. j. 10 Ads 284/2017-42, a ze dne 19. 11. 2019, č. j. 10 Ads 321/2018-38, a který by skutečně zčásti či zcela bránil přiznání příspěvku. Soud je přesvědčen o tom, že pokud zákon přiznává nárok na příspěvek na podporu zaměstnávání osob se zdravotním postižením, pak by neměly být vyloučeny ani malé společnosti, a to i tehdy, kdy je zaměstnancem osoba spojená s touto společností, jako např. jednatel. Účel zákona, kterým je podpořit zaměstnávání zdravotně postižených, tím není dotčen. Zákon o zaměstnanosti totiž v § 78 odst. 5 nevylučuje poskytnutí příspěvku na zaměstnance, který vykonává současně funkci jednatele (v téže či jiné společnosti). Dokonce nevylučuje poskytnutí příspěvku ani na zaměstnance, který vykonává jinou výdělečnou činnost, ať již jako „běžný“ zaměstnanec nebo jako OSVČ apod. Dotčení účelu zákona a jeho obcházení by tak bylo možné spatřovat tehdy, pokud příspěvek byl čerpán na jinou činnost, než je předmětem zaměstnání osoby zdravotně postižené. V dané věci by tedy zřejmě muselo jít o situaci, pokud by příspěvek byl fakticky čerpán na odměnu, která plyne jednatelem za vedení společnosti, a nikoliv jako mzda za závislou činnost, jež není zahrnuta pod obchodní vedení. To by ale muselo být správními orgány prokázáno a řádně odůvodněno, což se však nestalo. Také tímto právním názorem je žalovaný vázán (§ 78 odst. 5 s. ř. s.).
20. O nákladech řízení bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1 s. ř. s. tak, že byly přiznány procesně úspěšnému žalobci. Žalovaný je povinen zaplatit žalobkyni náhradu nákladů řízení ve výši 13 200 Kč, sestávající z odměny advokáta za tři úkony právní služby, jeden úkon po 3 100 Kč dle § 7 bodu 5. ve spojení s § 9 odst. 4 písm. d) vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (dále jen „advokátní tarif“) a dle § 11 odst. 1 písm. a), d), advokátního tarifu (převzetí a příprava, žaloba, vyjádření), trojnásobku paušální náhrady hotových výdajů po 300 Kč dle § 13 odst. 1 a 4 advokátního tarifu a náhrady za zaplacený soudní poplatek ve výši 3 000 Kč. Náklady řízení je žalovaný povinen zaplatit žalobkyni s ohledem na nutnost delšího zaúčtování ve lhůtě třiceti dnů dle § 160 odst. 1 o. s. ř., k rukám advokáta žalobce dle § 149 odst. 1 o. s. ř.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Praha 27. března 2020

JUDr. Věra Šimůnková, v. r.
předsedkyně senátu